

Het vuur

Heks & Tovenaar 3

James Patterson
& Jill Dembowski

Het vuur

Vertaald door Richard Kruis

SAGA Egmont

Het vuur

Vertaald door Richard Kruis

Originele titel *The Fire*

Foto auteur © Stephanie Diani

Eerste druk maart 2025

Copyright © 2025 James Patterson & Jill Dembowski en SAGA Egmont

NUR 280

ISBN: 9788727187280 (POD paperback)

ISBN: 9788727187273 (e-book)

ISBN: 9788728350201 (audiobook)

Alle rechten voorbehouden. Geen enkel onderdeel van deze publicatie mag worden geherpubliceerd, opgeslagen in een database, verzonden, in geen enkel format en op geen enkele manier, zonder geschreven toestemming van de uitgever, noch mag het op andere wijze dan reeds gepubliceerd en in vergelijkbare conditie in enige vorm gebonden of met omslag aan de koper verstrekt worden.

www.sagaegmont.com

Saga is een dochtermaatschappij van Egmont. Egmont is het grootste mediabedrijf van Denemarken en volledig eigendom van de Egmont Foundation, die jaarlijks met bijna 13,4 miljoen euro kwetsbare kinderen en gezinnen steunt.

Whit en Wisty Allgood hebben hun vertrouwde leven achter zich moeten laten om de aanvoerders te worden van het verzet tegen het wrede bewind dat de wereld wil domineren. De grote leider van die Nieuwe Orde, de Ene die de Ene is, verbiedt en vernietigt alles wat het tweetal lief is: boeken, muziek, creativiteit. Wisty beseft wat er op het spel staat, maar haar geestdrift en strijdvaardigheid lijken de toch al overweldigende macht van de Ene alleen maar te versterken. Hoe kunnen zij en Whit zich voorbereiden op de beslissende confrontatie met de meedogenloze heerser die hun leven verwoest en nu de absolute macht naar zich toe dreigt te trekken?

Het vuur is het derde deel uit de *Heks & Tovenaar*-serie van James Patterson (1947). Het veroverde, net als *Heksenjacht* en *De gave*, direct na verschijnen de Amerikaanse bestsellerlijsten. Patterson werd bekend door de zeer succesvolle thrillerseries *Alex Cross* en *The Women's Murder Club*. Wereldwijd zijn er al meer dan 260 miljoen exemplaren van zijn boeken verkocht.

Voor Jack, die me op deze lange, kronkelende, magische route
bracht. Ooit zal jij koning zijn, en een voortreffelijke
bovendien. – J.P.

Voor Bobbie Dembowski, die me de magie van het woord
leerde, en voor Mark Dembowski, die van alle supporters het
hardst juicht.

ILYIHYNDYTBPITWW! – J.D.

Welkom in je grootste nachtmerrie, een die misschien onvoorstelbaar voor je is. Een wereld waarin alles anders is. Er zijn geen boeken, geen films, geen muziek, geen vrijheid van meningsuiting. Iedereen die jonger is dan achttien jaar geldt als verdacht. Jij en je dierbaren kunnen op elk willekeurig moment worden gearresteerd en opgesloten. Je bent overvol en zelfs ongewenst.

Wat is dat voor een wereld? Hoe heeft zoiets kunnen gebeuren? Dat is niet waar het om gaat.

Waar het om gaat is dat het gebeurt. En dat het ons op dit moment overkomt. En als je niet oppast kan in jouw wereld hetzelfde gebeuren.

Whit

Je wilt dus een sprookje? Ik weet niet of ik aan die wens kan voldoen.

Wat je hier in elk geval zult vinden, is avontuur, dat is zeker. Daarnaast zal er sprake zijn van magie, moord en intriges. En er is een man die boosaardiger en monsterlijker is dan alles waarop je in je gruwelijkste nachtmerries bent gestuit.

Maar helden zijn er niet. Ik kan dat na alles wat er is gebeurd onmogelijk meer voor je zijn.

Hier lees je hoe het is gegaan.

Er was een groot redenaar, begaafd en charismatisch. Uit alle windstreken van de bovenwereld kwamen de mensen, gehypnotiseerd door zijn beloften, naar hem toe. Zij noemden hem niet voor niets de Ene die de Ene is: hij was de ene die de wereld zou veranderen. Pas toen hij hun alles had afgenomen, wisten de mensen wat ze waren verloren.

Eerst zagen we de verbranding van onze boeken, de grijze rookpluimen die onze protesten smoorden. Daarna verdwenen

onze kunst en onze muziek, en onze verdere vrijheden zouden snel volgen. Rode vaandels strekten zich uit over de grootste gebouwen, en samen met de as regenden er bommen neer. De gevangenen werden overspoeld met kinderen, en als ze weer werden vrijgelaten, kon er niet meer van kinderen worden gesproken, maar van hologige strijders en volleurde beulen.

Het was voor ieders bestwil, zei de Ene. Hij noemde het de 'Nieuwe Orde'.

De profetieën spreken over twee mensen die de loop van de geschiedenis zullen veranderen. Een meisje en een jongen, een heks en een tovenaer. Mijn zus en ik, Wisty en Whit Allgood. Voor ons was de verbazing daarover net zo groot als van ieder ander. We vonden het zelfs angstaanjagend.

We probeerden jullie helden te zijn, probeerden het lot te dragen dat op onze schouders lag. We schonken hoop door de vermogens waarover we bleken te beschikken. We sloten ons aan bij het verzet en infiltrerden in gevangenen. We protesteerden tegen de Nieuwe Orde en spanden ons in voor de vrede.

Maar na de laatste bombardementen werden mijn zus en alle vrijheidsstrijders als zaden door de wind verspreid en verbrokkelde het verzet. Zelfs onze ouders gingen in rook op. Hun jammerklachten weerklinken nog altijd in mijn hoofd.

Ik had dus niemand meer. Ik dacht dat ik niets meer had te geven. Maar toen kwam de pest. Dat was mijn laatste kans om een verschil te maken. Ik ging huizen binnen die stonken naar dood en verderf. Ik droeg bloedende kinderen naar klinieken en schuilplaatsen. En in een van die klinieken trof ik mijn zus, die er als verpleegster werkte, helpend zoals ik had gedaan en net als ik hopen op een betere toekomst.

Maar toen werd ook Wisty ziek.

De Ene die de ogen is van de Ene, speelziek en wreed, kijkt spottend van de billboards op me neer. Ik meende dat we hem konden bestrijden. Ik meende dat we konden winnen. Ik denk dat ik de plank misloeg. Zonder zowel Wisty als mij zal het gedaan zijn met de geschiedenis, de toekomst, de hoop.

En zij is stervende.

Hier staan we. Het einde is nabij. Dit is geen sprookje, geen 'eind goed al goed'. Als je het boek sluit is dat niet het einde van onze wereld. Onze wereld is echt. Te echt. In de duisternis is het gegil van kinderen hoorbaar en de stampende laarzen van soldaten die door de straten trekken. Onze wereld stinkt naar riolen, naar ziekte en nederlaag. Het is alsof mijn zus in mijn armen tegen een vermorzelende ondergang strijdt.

Onze wereld smaakt naar bloed.

BOEK EEN

De pest

1

WHIT

Mijn longen staan op barsten en als Wisty sterft, zal ook ik sterven.

We rennen door de benauwde, dompige straten van de hoofdstad, op de vlucht voor de Nieuwe Orde-politie en hun getrainde wolven. Ik voel steken in mijn kuit, mijn schouders branden en mijn geest is verdoofd door alles wat er is gebeurd.

Er is geen vrijheid meer. En er is dus geen ontsnappen aan.

Ik struikel door deze vreemde, verschrikkelijke wereld die we hebben geërfd, langs vele zieken die niet alleen huiveren van de kou. Er zakt een man in elkaar aan mijn voeten, en ik moet mijn arm loswrikken uit de greep van een vrouw die een baby draagt en naar me gilt: 'De Ene heeft geoordeeld! Hij heeft jou veroordeeld!'

En er is het bloed. Moeders krabben builen en blaren open, en kinderen hoesten bloed op. De helft van de armen in deze stad sterft aan bloedpest.

En mijn zus is een van hen.

Wisty ziet nog bleker dan gewoonlijk en ik draag haar tengere lichaam op mijn rug terwijl ze haar dunne armen om mijn nek houdt. Ze crepeert van de pijn en snakt naar adem. Ze prevelt iets over onze ouders en dat snijdt me door de ziel.

De straten zijn gevuld met wezenloos ogende burgers die zich naar hun werk haasten. Een in pak gestoken kerel duwt me naar de stoeprand en een oude man die me lijkt te herkennen mompelt iets over 'zwarte kunst' en spuugt in mijn gezicht. Iedereen is gehersenspoeld of met geweld gedwongen zich aan te passen. Ik hoor de schrille kreten van de geterroriseerde bevolking terwijl de bruten zich een weg banen door de straat achter ons.

Ze lopen op ons in.

Ik zie de wolven met het schuim op hun bek aan hun kettingen rukken en onze achtervolgers voorwaarts trekken. Met hun gehavende vachten en rottende vlees zijn ze de tot leven gekomen bloedhonden van Satan. Het is duidelijk dat die beesten niet meer te houden zullen zijn als – of zodra – de Nieuwe Orde-politie ons te pakken zal krijgen.

We moeten hopen op een deur die open is of een winkel waar we naar binnen kunnen glippen, maar waar ik kijk zie ik de imponerende, rode propagandavaandels die elk gebouw bedekken. We worden letterlijk omringd door de Nieuwe Orde.

Ze zitten nu vlak achter ons. De fanatieke politieman die vooroploopt, ziet eruit als een fret. Zijn gezicht onder de pet met n.o.-insigne is rood van opwindning. Hij schreeuwt mijn naam en

zwaait met een knuppel waarmee hij mijn schenen zou kunnen verbrijzelen.

Of mijn schedel.

Nee, zo zal ik geen afscheid nemen van deze wereld. Wij hebben de macht. Ik denk aan mijn ouders, aan hun gezichten toen ze werden verbrand. Wij zullen hun dood wreken. Er gaat een golf rebelse inspiratie door me heen terwijl de regels van een verboden gedicht door mijn hoofd schieten.

‘Verrijs als leeuwen uit de slaap/Overweldigend in getal.’ Ik worstel me met Wisty op mijn rug door de door ziekte geteisterde massa. Ik zal niet opgeven.

‘Schud je ketens af als dauw.’ Ik schiet een steeg in en laat de menigte achter me. *‘Dat op je neerdaalde toen je sliep/Je bent met velen – zij met enkelen.’* Wij wáren met velen toen het verzet floreerde. Ik zie hun gezichten voor me: Janine, Emmet, Sasha, Jamilla. En Margo. Arme Margo. Onze vrienden zijn sinds lang verdwenen.

Alleen ik ben nu nog over.

De steeg komt uit op een reusachtig plein. Ik zie samendrommend gepeupel dat verwachtingsvol opkijkt. Dan lichten er een tiental enorme schermen op die ons omgeven en de nieuwsberichten van de Nieuwe Orde rondbazuinen. Iedereen is afgeleid, dus is dit het volmaakte moment om deze gevaarlijke plek te ontvluchten. Maar ik kan mijn ogen niet losmaken van de beelden die worden vertoond.

Het zijn de beelden van de openbare executie van mijn ouders.

Ik ben als versteend als ik mijn ouders zie die van alle kanten op ons neerkijken, terwijl ze proberen de weerzinwekkende massa te weerstaan. Als ik voor de tweede keer zie hoe de mensen

die mij het dierbaarst zijn in rook opgaan, hoor ik Wisty hysterisch gillen.

‘Nee!’ Ze reikt naar de mensen op het scherm, zoals ze dat ook die dag deed. ‘We moeten ze helpen, Whit!’ gilt ze. ‘We moeten ze helpen!’

Ze denkt dat ze de daadwerkelijke executie van onze ouders opnieuw ziet.

Voor ik mijn zus kan kalmeren voel ik iets warmes en vochtigs in mijn nek en over mijn schouders druipen. Ik slik mijn eigen gal weg, maar het ergste is dat de drab die langs mijn flanken loopt rijk met bloed is vermengd.

Er rest haar nog maar weinig tijd.